

קוריא

מלכות אחת עצומה

שלוש מכוניות (אחת מן השלל האמריקאי, שתיים רוסיות) עמדו הכן. ההליקופטר הירוק ירד לאיטו. מתוכו ירדו שלושה קצינים אמריקאים, עלו על המכוניות, נכנסו לקייסונג שהיתה מלאה חיילים סיניים מווייטנאם. הצלמים הקומוניסטיים קפצו, צילמו את המאורע. למחרת היום ראו מלויני קוריאאים-צפוניים, סינים ואזרחים סובייטיים את התמונה בעתונותם: האמריקאים המנוצחים, שבאו לבקש שביטחונם מידי הגנרלים הקומוניסטיים המנוצחים, אחרי שנתברר להם שאין ביכולתם לבצע את מוזמתם האימפריאליסטית לשיעבוד קוריאה הצפונית.

היה זה נצחון תעמולתי גדול לקומוניסטים, שבא נחם אותם, איך שהוא, על העובדה המעציבה ש-13 חודש אחרי שחייליהם פרצו אל מעבר הגבול וכבשו את קייסונג* אין החזית רחוקה מקור הגבול של אז.

דובשי הפראקים רמזו. אותה שעה קרו דברים מוזרים בכל רחבי העור. למ. אחרי שנעדרו במשך שנים, הופיעו פתאים המפקדים הסובייטיים של ברלין בישיבה משותפת של ארבעת המפקדים אמריקאי, בריטי, צרפתי, סובייטי. במי סיבות לכבוד חג העצמאות האמריקאי הופיעו דיפלומטים רוסיים, לבושים בפי-ראקים, החליפו דברי אדיבות, לחשו לאזנים סקרניות רמזים דקים שהכל השתנה, שברית המועצות מקוה לשלום של אמת עם המערב.

מדינאי המערב החלו תוהים. הכל הבינו כדוע מוכנים הסובייטים לשים קץ למלחמה בקוריאה: אחרי שהוברר להם שאף צד אחד אינו יכול לזכות שם לנצחון אמתי, החליטו לשים קץ לזבוזבו הנשק והאנשים שאינם מביא תועלת, מתוך תקווה שאפשר להשתמש בכוח זה בחזית אחרת בתועלת רבה יותר.

אולם כאן נתחלקו הדעות. היו שהאמינו ברצינות הרוסים שינו שוב את מדיניותם, חזרו לשיטת ליטבינוב, אהב המערב, פנו עורף לשיטת מולוטוב-וישיני סקי, שונאיו. אולם מרבית המדינאים האמינו שכל זה אינו אלא מלכות אחת עצומה: הרוסים רוצים להרדים את המע"ב, לגרום לאדישות בין אורחיה, להחליש את קצב הוודינותו וימשיכו אותה שעה ללחום בחזית בה הם חזקים ביותר: חזית התעמולה.

הודו-סין

ח"ן החנינות

בשנת 1939 כתב היון פריסו, יליד הכפר הואה האו, ספרון של תפילות ונבואות. נוסף לזה נפוצה השמועה שהוא יכול לרפא חולים סרריחקה. במהרה רכש לו שם בעולם הדת, ואנשים הביטו עליו כעל קדוש. מטרתו היתה להפיח

הקומוניסטים עודם עומדים על טענתם שלא הם היו התוקפים, אלא הדרומיים. התאור האחרון: אשה קומוניסטית התיידדה עם קולונל אמריקאי בטיאול, שמעה על הזמימה הדרומית להתקיף את הצפון. מסרה את הסוד לאנשי קיס-אלי-סונג. כך הוכשר הצפון לענות בהתקפה מוחצת שעתים אחר שהותקף.

זיל קטטה זמטה הקסמים שלו מי המהלך עם נשותיהם?

חיים חדשים בבודיהום ע"י הכנסת כמה אמונות של כת האמידיום שנפוצה בסין ובעיקר ביפאן.

כך ההואה האו (שנקראה על שם כפר הולדתו של הנביא החדש) גדלה והקיפה מאמינים רבים — בעיקר באזורי הדרום. אולם כת זו לא נועדה לחיי שלום: אחרי מפלת היפאנים, חזרו הצרפתים בתקווה להשליט את רצונם מחדש.

אחרי נסיון קצר של שלטון לאומני תחת הריצ'י מין הליחיה הצרפתים והביאו את באו דאי, קיסר-בובה. אנשי הואה האו עמדו תחילה מן הצד, לא מצאו שיש מקום להתערב במלחמה הנוטשה בין הריצ'י מין והצרפתים. אולם כאשר נעצר מנהיגם הרוחני ע"י הקומוניסטים ואזור מגורם הפך לשדה קרב מרכזי, החליטו להצטרף לבאו דאי (לא נעם להם לומר כי הם מצטרפים לצרפתים). אביו של היון פריסו שירש את המנהיגות הרוחנית, הקים צבא פרטי המונה כ-20,000 לוחמים, אשר 3,000 מהם מווייטנאם בנשק חדיש.

אין בצבא פרטי זה שום יוצא מכלל הודו-סין, בה הקים לו כל מנהיג דתי או פיאודלי צבא להלחם בצד שאינו מוצא חן בעיניו. (הגמון לה הריסו הקטולי, למשל, הקים צבא העולה במספר חייליו על צבאו של האפיפיור בוטיקאן.)

אולם בצבא הואה האו תופעה מיוחדת במינה: כשורחיו נלחמות למעלה מ-5000 נשים, מצוידות בחניתות וחברות. לפי מנשריית-עמולה צרפתיים, אשר מטרתם לעודד הקמת צבאות כאלה שיעזרו להם במלחמתם נגד הריצ'י מין, הצ'י ליחו אמונות אלה להנחיל תבוסות קשות (למרות נשקן המיושן) ליחידות פרטיזנים שחדרו לאזורן.

הם מתארים כיצד, בעונת קציר האירז, כאשר הונח היבול בשדות להובלה לגרינות ולנקודות חלוקה, התקיפה יחידות פרטיזנים אחד מכפרי כת ההואה האו. בכפר היתה יחידה סדירה של נשים-לוחות מות. ללא היסוס, לטשו את חרבותיהן וחינתותיהן ובהסתערות-נגד פראית הצ'י ליחו למגר את יחידת הגברים שהיו מזו"גים בנשק אוטומטי חדיש ביותר.

כאשר רוח היון פריסו עמנו, מס' בירות הלוחמות, אין דבר שיכול לעצור אותנו. אף לא פלדת-השטנים הזורים היו" רקת אש".

פטאנים עצורים באשמת רצח

זה גורם הנאה

פאקיסטאן

אין זו חרפה לרצוח

כאשר חולק הדומיניון ההודי המלכותי באוגוסט 1948 נכלל אזור הצפון-מערב בפאקיסטאן, כפי חושבו הפטאנים הם מוסלמים. מאז, הפכו תושבים אלה מקור של סכסוכים מתמידים בין שתי המדינות הגדולות אולם אין בכך שום הפתעה: מאז ומתמיד היה השם פטאן סמל של אי-שקט וסכסוכים.

במיו השלטון הבריטי מלאו הפטאנים והגורקים המפורסמים את כל התפקידים הקשים והמסוכנים: שופרים, נוסרים, חיילים. אפשר לראותם מהלכים בשמלה ארוכה, חבושי מצנפות ורובה בידם. ארצם נמצאת באזור הררי פראי ובה מעבר כייברי, דרך הפלישות המטורחית מרוסיה, אפגניסטאן או פרס. זה הטביע חותם פראי וגאה בפטאנים, למרות עוניים האיום ודלות אדמתם.

באין מספיק אדמה טובה לעבד או עיסוק פרודוקטיבי אחר, מצאו להם הגברים עיסוק נאה יותר: מלחמה. לא חשוב נגד מי, העיקר שזה יכניס משהו. או שזה לפחות יגרום איוו הנאה. האנגלים ניסו להשתלט על האזור — אך לשוא. שיירותיהם המווייטנאם היטב פחדו לעזוב את הכבישים הראשיים ולנסוע דרך ההרים השוממים.

הגבול הצפון-מערבי תפס מקום רוחניים וגבורה בספרי ההיסטוריה של הצבא הבריטי, ספרים אין ספור נכתבו על מלחמות במקום נדח זה והולידו הנצחיה את לוחמיו בצבעים טבעיים. אך בכל זאת לא הצליחו האנגלים להשליט שם את רצונם. לבסוף נאלצו לבוא לפשרה: סובסידיות. האנגלים המנומסים לא אהבו לקרוא לשד בשמו, קראו לשותף הניתן לראשי השבטים: סובסידיות.

עם צאת הבריטים, חזרו הימים הטובים. ממשלת פאקיסטאן הענייה לא יכלה לשלם סובסידיות, הפטאנים חיפשו פרנסתם בכל מקום שיכלו למצוא. הם פלשו למדינת קשמיר השכנה אשר המהרגיה שלה לא החליט לאיזו משתי המדינות הגדולות להצטרף, נשאר עצמאי. פאקיסטאן לא ניסתה לעצור את השבטים הרעבים אשר ארץ "זבת חלב ודבש" השתרעה בפניהם.

אולם כאשר המהרגיה הזעיק את צבא הודו הסדיר לעזרתו, לא יכלו הפטאנים לבצע את מוזמתם. כל אף היותם אנשי-מלחמה, אין הם חיליים טובים. בשבילם מלחמה היא ענין של כל איש לבדו, הרגתה אויב שאינה קשורה בשום פעולה מסוימת אחרת. מול החיילים ההודיים המאומים והממושמצים, נטו כבהלה ובוזקת-הצלה לצבא הפאקיסטאני המרכזי.

ועתה, כעבור שלוש שנים, זורמים החיים באפיקם הרגיל בהרי הצפון-מערב. הפטאנים חזרו הביתה והשאירו את שתי המדינות הגדולות לריב ביניהן על גורל קשמיר. כאשר מוחמד ג'ינה, ראש ממשלת פאקיסטאן והוגה רעיון המדינה האסי-לאמית הגדולה, ביקר אצלם וניסה להשפיע עליהם לעבוד במרץ ולשפר את תנאי מחייתם, ענו בקרירות: "תאמר זאת לתושבי פונג'אב ובנגאל הנאלחים. אנו לא חייבים לעבוד כדי לחיות. יש לנו מקור פרנסה נאה יותר".

ואמנם, לפטאני אציל (ואין פטאני לא אציל) כל מחשבה על עבודה גורמת לסלידה עמוקה. הוא מעדיף להלך בהרים הגבוהים, רובהו בידו ועינו פקוחה לחפש מטרה נאה לכדורו. אצל הפטאנים אין זו חרפה לרצוח או לשדוד. שהיה בבית הסוהר בפשאואר, עיר הבירה, רק מוכיחה כי האיש עשה מעשה גברי. אב משפחה יכול, למשל, להפסיק את נגינתו על הסיטר (נבל בעל שלושה מיתרים), ליטול רובה. לצאת להרוג קרוב שוגה או שכן טרדן, באותה אדישות וטבעיות בה קונה האורח הישראלי הממוצע מנת פלפל.

דרום אפריקה

התינוקות מתים מרעב

"אנו זוכרים את שנות המלחמה!" סיסמה זו התנוססה בראש תהלוכת-ענק בת 10,000 מפגינים שצעדה ברחובות קיפטאן לאור לפידים. קהל רב של צופים עמד לצדי הרחובות וצעק קריאות-עידוד למפגינים נגד חוק הבחירות החדש של ממשלת דניאל מלאן.

לפי חוק זה יועברו כ-50,000 צבעוניים (בני גישואין מעורבים בין לבנים וכושים) מרשימת הבחורים הלבנים לרשימה נפרדת. הם היו מודאגים שמא יהיה גורלם כגורל הילידים (הכושים הטהורים) שהורדו כליל מרשימת הבחורים

בשנת 1936 ונשללה מהם כל זכות בחירה המניע הראשון של הפגנה זו היה המלכותי בשנות המלחמה, קרוב רחוק ו אירגן תנועת חיילים משוחררים אשר אליו מלחמת הבורים). אם לא ישיגו את מב לשעבר לארגן מחתרת וללחום מחדש, בכך

הרויבה קנוד פנקוני

היא נתנה לו

אולם, למעשה, אינם נלחמים נגד בנוגע לכושים. על ריכוז החובה של הכו מי שיפגין. ריכוזים אלה מפורזים בכל רחבי ו יהלומים והערים) ובהם גרים למעלה משל הכפרית בדרום אפריקה. לעומת זאת, מגני החקלאים של הארץ.

הכושים מוחזקים בריכוזים (מחנות) ללא רשיון תנועה מיוחד, חתום ע"י האה מקור עבודה זול. כדי להבטיח כי ירצו מס על כל בית-חימר של כוש. לרוב ו שיאפשר תשלום כזה, הם נאלצו לעבדו הלבנים, כדי לשלם אותו.

צבירה זו של כוח עבודה ע"י הטלת חקלאית מינימלית כהנה עד היום יסוד הילידים.

בד בכד עם ניצול זה, שוררת הזו לפי מבדק שנעשה לא מוזמן, נתברר כי נ אלה, מתים 508 לפני הניעם לגיל 18. הג ע"י חוסר תזונה.

פלדגור